

lems Skrivemaade i Betænkningen for ganske utilbørlig. Jeg anser det ogsaa for ganske utilbørligt, naar det ærede Medlem udtaler, at jeg har ønsket at fortie, hvorledes vor finansielle Situation er. Det ærede Medlem ved jo godt, at jeg baade i Landstinget ved Forelæggelsen af Finansloven og vist ogsaa ved Forelæggelsen af Tillægsbevillingsloven sammesteds — jeg husker det ikke saa nøje, ved hvilken Lejlighed det var — men jeg har gentagne Gange udtalt, at jeg ikke ansaa vore Toldindtægter for saa faste, at det ikke var udelukket, at de vilde svigte. Jeg har ogsaa udtalt, at Muligheden for, at vi stod overfor at maatte optage et Statslaan, ikke var udelukket. Overhovedet har jeg gentagne Gange udtalt, at den finansielle Situation var en saadan, at vi, hvis vore Toldindtægter svigtede, ikke stod saa godt, at vi kunde vente Balance for 1909—10. Og jeg har udtalt, at vi i alt Fald maatte vente, at der vilde blive Underskud paa Finansloven for 1908—09. Naar det ærede Medlem derfor siger, at jeg har ønsket at fortie den finansielle Situation, er denne Udtalelse ligesaa utilbørlig som den Skrivemaade, der fra Mindretallets Side er anvendt i Betænkningen.

At Udvalget ikke har haft tilstrækkelig Tid til Behandlingen af Lovforslaget, og at det ærede Medlem derfor har været afskaaret fra at rette saadanne Forespørgsler til Finansministeriet, som kunde danne Basis for en indgaaende Kritik af Finansstyrelsen, er jo ogsaa urigtigt. Det ærede Medlem var jo i Stand til at rette lige saa mange og lige saa store Forespørgsler til Finansministeriet, som han vilde, og paa Grundlag af de Svar, som saaledes indkom, rette den skarpe Kritik mod Finansstyrelsen, som det ærede Medlem altid forbereder, men aldrig kommer med.

Zahle: Jeg tror ikke, den højtærede Finansminister burde være fornærmet. Jeg tror snarere, at naar en Mand er stillet saaledes, som den højtærede Finansminister er, burde han optræde saadan, at hele hans ydre Optræden var en Undskyldning for den Stilling, han indtager. Den højtærede Finansminister maa huske paa, at han er kommen dumptende ned i dansk Politik og dansk Finansstyrelse uden at have en eneste Forudsætning for at deltage i nogen af Delene. Derfor burde den højtærede Finansminister ikke staa her og optræde som den fornærmede Part overfor Folkerepræsentationen, naar Medlemmer indenfor Folkerepræsentationen

overfor et virkeligt Overgreb fra Finansministerens Side have valgt den Maade at paatale det paa, som denne Del af Folkerepræsentationen har fundet rigtig.

Jeg skal dermed slippe den højtærede Finansminister, som vistnok maa takke sin Gud for, at han ikke er bleven underkastet en mere haard Behandling end den, han har faaet. Han er fra alle Sider bleven behandlet med den Skaansomhed, som man gerne yder den meget svage — paa den Betingelse naturligvis, at han ikke selv stiller sig i en alt for kraftig Position.

Den ærede Ordfører (P. T. Nielsen) vil jeg gerne bede om, at han i Anledning af den Udtalelse, som kom fra Finansministeren, vil være saa venlig at bekræfte, at det er hele Udvalgets enstemmige Villie, at den Bemyndigelse, som blev given Finansministeren ved Lov Nr. 78 af 19. April 1907 om Konvertering af en Del af Statsgælden til Udstedelse af $3\frac{1}{2}$ pCt. rentebærende Obligationer for henimod 6 Mill. Kr., ingen Sinde skal blive benyttet. Da den højtærede Finansminister sagde, at han for sit Vedkommende ikke vilde benytte den, men ikke ganske kunde tiltræde, hvad Mindretallet har skrevet i sin Betænkning, anmoder jeg den ærede Ordfører om at bekræfte, at hvad end Finansministeren mener eller ikke mener, saa er hele Udvalget enigt om, at denne Bemyndigelse ingen Sinde maa bringes til Anvendelse. Hvis jeg, ganske mod Forventning, ikke kan faa en saadan Udtalelse fra Ordføreren, maa jeg tage under Overvejelse, hvilke Midler man der overfor vil anvende. Men jeg er sikker paa, at der ikke er noget i Vejen for, at vi kunne faa den Erklæring fra Ordføreren.

Den ærede Ordfører omtalte, at ogsaa den afgaaede Finansminister C. Hage i sin Tid havde overtrukket Statens Konto i Nationalbanken. Men der er den meget væsentlige Forskel, at Finansminister Hage blev nødt til at foretage denne Overtrækning, medens Rigsdagen ikke var samlet, idet hans Forgænger, Finansminister Scharling, havde udtømt Statskassens kontante Beholdning og endogsaa var begyndt paa Overtrækning, saa at Finansminister Hage, da han tiltraadte Finansministeriet i Sommeren 1901, var henvist til med Nødvendighed at fortsætte. Men hvad gjorde Finansminister Hage, saasnart Rigsdagen traadte sammen? Det første, han gjorde, var den 9. Oktober 1901 at forelægge Forslag om Statslaan og gøre Rigsdagen fuldstændig Rede for Situationen, som Finansministeren aabent erkendte var ab-